

seende til Sociallovgivning vilde have ydet en god Indsats med Hensyn til den fælles internationale Lovgivning. Jeg forstaar udmærket godt denne Betragtning. Vi fra vor Side, der, saa vidt det er muligt, ønsker en fælles international Sociallovgivning, har i Fjor været ilde berørte af den sejge Modstand, som Partierne Venstre og det konservative Folkeparti har vist overfor disse Lovforslag. Denne Modstand har været os uforstaaelig. Sagen er jo den, at Ratifikationen af disse Konventioner kan foretages, uden at Danmark behøver at ændre en Tøddel i sin sociale Lovgivning paa disse Omraader, hvad Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (Carl F. Madsen) ogsaa bemærkede. Der er ingen, som kan være i Tvivl om, at vor Lovgivning med Hensyn til Landarbejderes Organisationsret fuldt ud dækker, hvad der her forlanges, og vi har faaet tilkendegivet fra Genève, at vi heller ikke med Hensyn til Børns Bynyttelse ved Landarbejde behøver at ændre noget i vor Skolelovgivning. Naar nu Lovforslagene igen skal til Behandling i Udvalg, maa jeg atter paa mit Partis Vegne anbefale, at der vises dem den størst mulige Venlighed, en større Venlighed fra de to Partiers Side, end der blev dem til Del i Fjor.

Socialministeren (Borghjerg): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) udtalte, at jeg i Aar havde fundet Tid til at tage til Genève. Ja, det fandt jeg, fordi det var min Pligt; Rigsdagen havde nemlig delegeret mig sammen med et Medlem af det ærede Medlems Parti, sammen med Medlemmer af andre Partier, der ligeledes havde den Pligt at gøre det, som Rigsdagen delegerede dem til. Desværre varede Opholdet dernede ikke ret længe for mit Vedkommende, kun 5 Dage, idet en endnu mere bydende Pligt, Arbejdsforholdene herhjemme, kaldte mig hjem. Jeg kunde saa forsømme en mindre bydende Pligt i Forhold til den mere bydende, idet et Medlem af Regeringen erstattede mig i Genève. Men det er rigtigt, hvad det ærede Medlem formodede, at jeg ved det korte Ophold i Genève havde Lejlighed til meget levende at fornemme og faa at vide, i hvor høj Grad det internationale Arbejdsbureau beklager, at Danmark ikke i højere Grad er gaaet med, idet selve Lederen af Bureauet, Albert Thomas, personlig overfor mig — hvad han senere har gjort skriftligt overfor Socialministeriet ved at fremsende en Tabel over alle de Stater, der har ratificeret og ikke ratificeret, en Tabel, som jeg gerne

skal give det Udvalg, der nu bliver nedsat —, viste, at Danmark holder sig udenfor i en forbavsende Grad, forbavsende, naar man tager Hensyn til, hvad ogsaa den ærede sidste Taler fremhævede, at Danmark i socialpolitisk Henseende har et godt Navn, indtager en smuk Stilling; det fremhæves tidt fra mange Sider i Danmark, ikke mindst fra det Parti, det ærede Medlem tilhører. Man forundres over, at Konventioner, der endda ikke kræver Ændring i dansk Lovgivning, ikke kan vedtages, man forundres over den underlige træge Uvillie overfor et internationalt Arbejde paa dette vigtige Omraade.

Jeg vil slutte med ganske kort — heller ikke jeg ønsker at forlænge Debatten, den er jo kun en Gentagelse af den, der fandt Sted i Fjor — at udtale Haabet om, at Rigsdagen i denne Samling endelig maa give sin Tilslutning til disse Konventioner.

Inger Gautier Schmit: Jeg har altid som noget stort ved Arbejdsbureauets Virksomhed tænkt mig, at denne laa i en Realitet, ikke i noget rent formelt, en Realitet, som gik ud paa at bøde paa de forskellige Uretfærdigheder, der maatte findes rundt omkring i Staternes sociale Lovgivning. Denne Realitet, synes jeg, er overordentlig værdifuld, og jeg haaber, at det altid maa være den, der kommer til at præge Arbejdsbureauets Arbejde, saaledes at man ikke hænger sig i noget rent udvortes, tabelagtigt, som ikke har nogen positiv Værdi. Vi har fra vor Side drøftet disse Spørgsmaal og haft vore Betæneligheder ved at gaa med til Ratificering, fordi vi synes, der kunde opstaa Spørgsmaal, som kunde komme i nogen Strid med hinanden. Hvad Landarbejderne angaar, har vi ment, at vi gennem Grundloven har givet dem den Ret, der tilkommer dem, Foreningsretten, Retten til at samles i frie Foreninger. Og med Hensyn til Børnene her i Landet har vi en saa betryggende Lovgivning, at der aldeles ikke er Udsigt til, at man vil misbruge Børns Arbejdskraft i Landbruget. Derimod har vi i vor jydsk Skoleordning en særlig Skoleordning, som maaske alligevel til en eller anden Tid vilde blive truet ved denne Konventions Vedtagelse. Dette har vi klart og tydeligt udtalt, og vi fra vor Side har paa det indstændigste anmodet Socialministeren om ved Skrivelse til Arbejdsbureauet i Genève at redegøre for vor udmærkede sociale Lovgivning paa disse to Omraader, idet vi har ment, at det var tilstrækkeligt, at man der fik at vide, at vi har saa gode sociale Forhold her